

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Узп 531/2016
19.01.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Мирјане Ивић, председника већа, Драгана Скока и Миломира Николића, чланова већа, са саветником Весном Мраковић, као записничарем, одлучујући по захтеву Српске православне цркве, ..., поднетом преко пуномоћника Мирослава Николића, адвоката из ..., ..., за преиспитивање судске одлуке - пресуде Управног суда 25 У 367/14 од 21.10.2016. године, уз учешће Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију из Београда, Масарикова 5, као противном странком, у предмету враћања имовине, у нејавној седници већа, одржаној дана 19.01.2017. године, донео је

ПРЕСУДУ

Захтев се **ОДБИЈА**.

Образложење

Побијаном пресудом одбијена је тужба подносиоца захтева, поднета против делимичног решења Агенције за реституцију Републике Србије, Јединице за конфесионалну реституцију број 46-00-00160/07 од 05.12.2013. године, којим је утврђено право на реституцију у виду новчаног обештећења ... Српске православне цркве на име одузете имовине – национализоване решењем Одељења за привреду и финансије Општине ... Н бр. 6630/59 од 02.06.1961. године ближе описане у диспозитиву оспореног решења и утврђује се да је обвезник новчаног обештећења за имовину из става један диспозитива решења Република Србија, с тим да ће се о висини и начину обештећења на име одузете имовине из става један диспозитива решења одлучити накнадно посебним решењем у складу са законом, када се за то стекну услови.

У захтеву за преиспитивање побијане пресуде, поднетом због повреде Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, Закона о планирању и изградњи и Закона о јавној својини, као и због повреде правила поступка која је могла бити од утицаја на решење ствари, подносилац истиче да су у конкретном случају били испуњени законски услови за враћање права својине и државине на предметном земљишту које се налази уз зграду АА, у склопу ..., будући да је одузето земљиште у приближно истом облику и стању у коме је било у време одузимања, како је то

прописано одредбама члана 10. став 1. Закона о враћању имовине црквама и верским заједницама, па сматра да Управни суд није правилно применио одредбе члана 4. и члана 10. наведеног закона, јер је, у смислу одредбе става 2. тог члана закона, прописано да се имовина која је предмет поступка реституције пред Агенцијом за реституцију Републике Србије може вратити подносиоцу захтева у натуралном облику, у целини или делимично. Сматра да у конкретном случају постоје услови за делимично враћање предметног земљишта подносиоцу захтева у натуралном облику. Наводи да је Управни суд погрешно утврдио да је предметно земљиште изван правног промета, јер се враћање одузете имовине у поступку реституције пред Агенцијом за реституцију Републике Србије уопште не може сматрати правним прометом у смислу одредбе члана 96. став 3. Закона о планирању и изградњи, како је то погрешно навео Управни суд. Указује на то, да не постоје законски разлози из члана 11. Закона који би спречавали враћање предметног земљишта на КП бр. 1800/2, КО ..., у својину и државину у натуралном облику подносиоцу захтева. Сматра да АА, по једној страни, има на коришћењу несразмерно велику површину земљишта уз објекат, које земљиште је одузето од подносиоца захтева, и у истом облику и врсти земљишта постоји и данас, а да подносилац захтева, по другој страни, неправедно има недовољно земљишта које служи општој намени, у функцији верског објекта, ... „ББ“, у оквиру истог ... Истиче да је Управни суд, доносећи побијану пресуду, повредио право на заштиту имовине подносиоца захтева, право на имовину, право на правично суђење, као и да је извршио повреду забране дискриминације из члана 21. Устава Републике Србије и члана 1. Протокола 12 уз Европску конвенцију за заштиту људских права и основних слобода, па предлаже да суд захтев уважи, а побијану пресуду преиначи или укине.

Противна странка, у одговор на захтев, предлаже да суд исти одбије.

Поступајући по поднетом захтеву и испитујући побијану пресуду у границама захтева, а у смислу члана 54. Закона о управним споровима ("Службени гласник РС" 111/09), Врховни касациони суд је нашао:

Захтев је неоснован.

Према разлозима образложења побијане пресуде, правилно је одлучио тужени орган када је одлучио да подносилац захтева има право на реституцију имовине која је предмет поступка, али му је немогуће вратити национализовану имовину у натуралном облику, јер је објекат у улици ... у међувремену порушен, као и да КП бр. 1800/2 представља изграђено јавно грађевинско земљиште, за које је важећим планским актима утврђена намена јавне слободне зелене површине, испод којих је, у једном делу, планирана подземна гаража, а у другом делу - проширење подземног депоа АА. Управни суд је оценио да су у конкретној управној ствари испуњени услови за доношење делимичног решења у складу са одредбом члана 205. Закона о општем управном поступку, и то у погледу права тужиоца на реституцију национализоване предметне имовине, те да у време доношења оспореног решења нису сазрела за решавање питања која се односе на висину и начин обештећења тужиоца на име одузете имовине, имајући, притом, у виду да не постоји могућност враћања имовине у натуралном облику, односно путем заменске реституције.

Оцењујући законитост побијане пресуде, Врховни касациони суд налази да је иста донета без повреде правила поступка и уз правилну примену материјалног права. Побијаном пресудом оцењена су сва питања и околности који су могли да буду од

утицаја на законитост оспореног решења, а образложење побијане одлуке садржи јасне и одређене разлоге којима се суд руководио при оцени законитости оспореног решења, које у свему прихвата и овај суд.

Врховни касациони суд је ценио наводе захтева према којима је за предметну имовину постојала могућност да се врати у натуралном облику, истицаним и у тужби, па је нашао да они нису основани, из разлога који су правилно оцењени побијаном пресудом.

Налазећи да остали наводи захтева не могу да доведу до другачије оцене законитости побијане пресуде, којом нису повређене одредбе Устава ни других закона, Врховни касациони суд је, на основу члана 55. став 1. Закона о управним споровима, одлучио као у диспозитиву пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У ВРХОВНОМ КАСАЦИОНОМ СУДУ
дана 19.01.2017. године, Узп 531/2016

Записничар,
Весна Мраковић,с.р.

Председник већа – судија,
Мирјана Ивић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић

ан